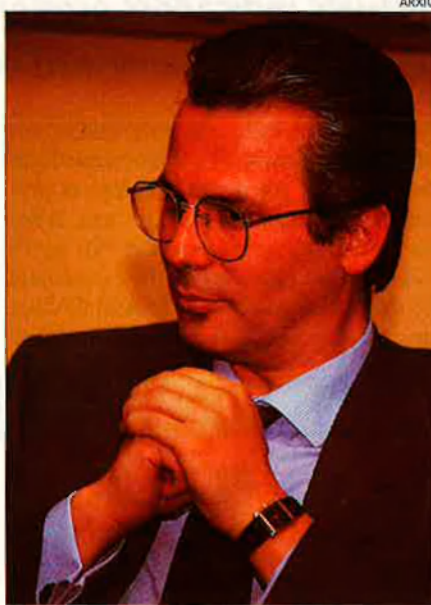

L'ocell perdut

Fabià Estapé gira la truita del elogis que Baltasar Garzón ha recollit de la dreta espanyola: el jutge ha jugat fort a la política i no s'ha sortit amb la seva.

Ho sento però m'he llegit mantes vegades les "explicacions" del magistrat Baltasar Garzón, a la seu del Congrés, on va desgranar les moltes qüestions que han portat aquest "home d'estat" a abandonar la nau capitana. Ja deuen recordar –els qui tinguin bona memòria– que el fitxatge de Baltasar Garzón per Felipe González per a les eleccions generals del dia 6 de juny va merèixer els més diversos comentaris. Jo no vull adjudicar-me cap medalla, però no vaig figurar entre els entusiastes. Qui més qui menys em deia –com quan van fitxar Romário–: ara tenim l'home de l'"Operació Nécora", l'àguila dels jutjats, etc., etc. Seria bo, i els ho recomano, que llegissin avui, dimarts 10, el que diuen els diaris de la dreta. Hom diria que de Baltasar Garzón han fet una Santa Joana d'Arc cremada per les malifetes de Felipe González. Un diari –*Abc*– que s'ha passat un any dient de Baltasar Garzón que era –al zoo!– el "simplón trepador" ens el presenta avui –a l'editorial, i als articles de V. M. R. i sobretot de Lorenzo Contreras– com el paradigma de les virtuts dels romans cicero-nians.

Jo crec que no n'hi ha per tant: ni fa un any ni tampoc ara. Fa un any uns quants –i els homes de lleis i de plets em dona-

Baltasar Garzón. Ni poc ni massa.

ran la raó– Baltasar Garzón era l'home de les instruccions brillants, susceptibles d'emplenar titulars dels diaris (*¡Otra operación contra el narcotráfico del juez Baltasar Garzón!*) però eren també molts els lletrats que deien que Garzón era un mal instructor: que deixava molts forats per on es ficava la defensa.

Mirin amb una mica d'atenció el que

està passant al famós judici de l'"Operació Nécora". Però tot això va quedar de banda quan Felipe González, en presència de José Bono, l'hi va oferir el número dos de la candidatura al Congrés per Madrid, tot afegint que allí podria lluitar amb més eficàcia contra el narcotràfic i la corrupció. Baltasar Garzón, segons va dir ahir, ha tardat prop d'un any a veure que li aixecaven la camisa, per dir-ho sense embuts. I quan ha caigut el nou Saule del cavall? Vés per on em sembla que el moment precís té aquests episodis: no va ser consultat sobre la fusió dels ministeris de Justícia i Interior; el nou ministre de Justícia i Interior, Juan Alberto Belloch, li va oferir conservar la seva secretaria d'estat afegint-hi afers de corrupció, però el nostre Garzón volia també competències en terrorisme, i això era responsabilitat exclusiva de Belloch. En el seu discurs de presa de possessió, el ministre, que també sembla conèixer l'estil florentí, va dir: "Si el secretari d'estat per a la lluita contra la droga em presenta la dimissió, li l'acceptaré!"

Ara ja pot venir el jutge amb totes les històries que vulgui. Sabem el que va passar, que va jugar –en política– al set i mig i tenint un set va demanar carta: li va caure la sota de bastons! **Fabià Estapé**

Més que un club, una pena

Arran de la polèmica sobre l'última jornada de la Lliga espanyola de futbol, Manuel S. Jardí retrata cruament una part de l'afecció del València CF.

Fa uns dies, la *Turia*, coneguda publicació setmanal que acaba de complir 30 anys, celebrava la festa amb el lliurament d'uns guardons als personatges i entitats que, segons el seu comitè central, havien fet mèrits suficients per guanyar-se'n el reconeixement. Allà van trobar-se des del president de la Generalitat, Joan Lerma, fins

al del València CF, sense deixar de banda Sarah Young, popular actriu britànica de cinema porno, que, si n'han vist alguna seqüència, comprovaran que aquesta sí que es guanya el jornal. Van fer-se una foto de família. El president del València, Paco Roig, va dirigir-se a la concurrència en l'instant de recollir el premi i, potser per cortesia cap a la clas-

se de ramaderia que hi havia, féu una crida perquè el món de la cultura s'acostara al club. Un dels periodistes que circulava per allí, comentà en veu baixa: "Ací, la gent de la cultura és del Barça". Una senyora va girar-se i, indignada com a bona valenciana, li va respondre en un castellà exquisit: "*¡Pues que se cambien!*". Era la dona de Roig.

Quan escric aquestes ratlles encara no s'ha jugat la darrera jornada de la Lliga de futbol. Ignore si el Barça l'ha guanyada o si, per contra, s'emporten la glòria els corunyesos del " Depor". De qualsevol manera, aquests dies s'ha tornat a demostrar que bona part dels parroquians de València i de la seua perversa àrea d'influència no sols no tenen remei, sinó que, a més, tampoc no el troben. Poca cosa ha canviat des de l'època en què Josep-Vicent Marquès va reflexionar al seu *País perplex* sobre els complexos dels valencians. La xenofòbia i l'anticatalanisme continuen. A banda dels periodistes J. J. Pérez Belloch —estrateg de Roig en la campanya a la presidència *merengue*—, Josep-Vicent Alexandre, el llibrer Rafa Aranal i potser mitja dotzena més d'il·lustrats merengots, la major part de l'afició valencianista és anticatalana, contrària a l'altre equip de la ciutat —el Llevant UE, que fa servir els mateixos colors del Barça—. Especialment des de l'època Ramos Costa, l'amic d'Abril Martorell i

de Suárez, que va utilitzar el club per a impulsar el blaverisme. Fins a l'extrem, cal recordar, de canviar l'equipatge dels jugadors, que eixien al camp disfressats de senyera coronada. A diferència de l'equip insígnia de Catalunya, la influència valencianista s'esgota, pel nord, només travessar el Camp de Morvedre, i, pel sud, en arribar a les Marines. Res a veure, doncs, amb el que representa el Barça.

L'altre dia, mentre jugaven el València i el Valladolid, el " Depor" sentenciava el Logronyès. Van ser dos gols. Tant el de Donato com el de Manjarín van ser acompanyats al Mestalla per aplaudiments. Dilluns següent, *Las Provincias*, el butlletí oficial del blaverisme, advertia el València CF com havia de comportar-se l'última jornada de la Lliga davant el líder: "*La afición valenciana quiere que el sábado pierda su equipo para favorecer al Deportivo*", n'era el titular de la primera pàgina. L'afició, segons el rotatiu, la integren 214 que acudiren al partit amb el Valladolid

i als quals els van preguntar allí mateix. Si alguna cosa li faltava a l'equip *merengue*, que ha protagonitzat una de les temporades més lamentables de la seua història, —i això que arribà a encapçalar la classificació—, és l'ombra de dubtes que l'acompanyarà després de l'últim partit. Va perdre per mèrits propis, com és habitual? Va ser la derrota més satisfactòria, perquè el Barça no fóra campió? I, en cas contrari, va guanyar per casualitat? Hi perviurà la sospita que els de Cruyff van subornar els de Hidink? Els va seduir l'or català?

Dos anys fa que la Copa del Rei es va resoldre al Mestalla. Se la jugaven el Barça i el Reial Madrid. La cua de gent comprant l'entrada era nombrosa. A penes iniciada una enquesta entre els aficionats sobre qui preferien que guanyara, hi hagué una resposta que resumeix l'espècie predominant en aquest ermàs: "Jo, com a valencià, vull que guanye el Reial Madrid". Ja ho veuen. El València, més que un club, una pena.

Manuel S. Jardí

Pura xenofòbia

Si la darrera jornada ha portat cua, la penúltima va destapar, segons Jordi Balló, el sentiment real d'Espanya cap al Barça. Ziga-zaga i... a la lliga europea!

Per imperatius editorials toca escriure aquesta peça quan encara no se sap com s'acabarà resolent la Lliga.

Però no sembla que això importi gaire. Després del 0-1 a Madrid, al Barça només li toca complir. I si tot es posa en contra, mala sort.

El partit de Madrid ha anat agafant una transcendència que ni els més irreconciliables enemics de l'equip blanc —i violeta— podien esperar. Sembla ben bé que algú del sector més impacient d'Esquerra Republicana s'hagués infiltrat al departament d'esports de TV3. Si no, no s'entén com es va aconseguir aquella primorosa tria d'opinions de socis madridistes, gent aparentment adorable, que amb una sorprenent tranquil·litat treien del més profund del seu ésser tota la bilis anticatalana. Van fer infinitament més per la causa

El Barça de Cruyff va guanyar, per fi, al Bernabeu. La reacció espanyola va ser ferotge.

independentista els testimonis d'aquests energúmens —gent normal, res d'Ultra Sur— que mil proclames d'en Colom.

Guanyar a Madrid sense estridències, pràcticament, inexorablement, ha estat la torna que es podia esperar del 5-0. Però el resultat s'ha vist multiplicat gràcies a la fortíssima càrrega simbòlica i política que el madrilenyisme sociològic ha incorporat a aquest encontre.

Entre les proclames bel·licistes de l'*avant match* i la desesperada i violenta frustració final es van produir totes les fases ideals del drama: objectius clars, obstacles immensos, clímax emocional i final feliç. Tot net, clar, incontestable.

Potser mai com ara s'havia plantejat amb tanta claredat "l'estrangeritat" del Barça a Espanya.